College van beroep
voor de examens

Rapenburg 70
Postbus 9500
2300 RA Leiden
T 071 527 81 18

U I T S P R A A K 1 9 – 0 3 5

van het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden

inzake het beroep van

[naam], appellant,

tegen

[naam], in zijn hoedanigheid van examinator van de onderwijseenheid Fiscale Ethiek, verweerder.

Procesverloop

Appellant heeft bij e-mailbericht van 1 februari 2019 verweerder gevraagd om de aangepaste paper voor het vak Fiscale Ethiek opnieuw te beoordelen.

Bij besluit van 1 februari 2019 heeft verweerder het verzoek afgewezen en de uitslag voor de paper gehandhaafd op het cijfer 5.

Bij brief van 14 februari 2019 heeft appellant hiertegen administratief beroep aangetekend.

Verweerder heeft het College laten weten dat onderzocht is of een minnelijke schikking mogelijk was. Een minnelijke schikking tussen partijen is niet bereikt.

Op 25 februari 2019 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld op 27 februari 2019 tijdens een openbare zitting van een kamer uit het College. Appellant en verweerder zijn ter zitting verschenen.

Overwegingen

1 - Feiten en omstandigheden

Appellant volgt de bacheloropleiding Fiscaal Recht en heeft voor het vak Fiscale Ethiek bij wijze van herkansing aan aangepaste versie van de eerder gemaakte paper ingeleverd. Voor deze aangepaste paper heeft appellant het cijfer 5

gekregen. Appellant is het met deze uitslag niet eens en zou graag minimaal het cijfer 5,7 voor de paper willen hebben.

2 - Het bestreden besluit

Bij het bestreden besluit heeft verweerder het verzoek van appellant om de paper voor het vak Fiscale Ethiek opnieuw te beoordelen afgewezen en aan appellant laten weten dat daarmee het cijfer 5 voor de paper vast staat.

Verweerder heeft appellant bij e-mailbericht van 1 februari 2019 de correctie van de paper toegezonden en daarbij aangegeven dat de taalvaardigheid op dit moment nog niet toereikend is voor het vervolgen van de studie. Een bachelorscriptie zit er daarom volgens verweerder nog niet in. Het komt volgens verweerder voor eigen risico van appellant om voor de herziene tekst van de paper geen meelezer te zoeken.

3 - De overwegingen ten aanzien van het geschil

Het College dient overeenkomstig artikel 7.61, tweede lid, van de WHW te beoordelen of de bestreden beslissing al dan niet in strijd is met het recht.

Daarvan is naar het oordeel van het College geen sprake. Uit de uitleg door verweerder in het verweerschrift en de ter zitting door hem gegeven toelichting daarop blijkt dat verweerder beide papers (dus zowel de eerste versie van 2 januari 2019, als de aangepaste versie) zowel inhoudelijk als op taalvaardigheid heeft beoordeeld.

Verweerder heeft in dat verband aangegeven dat taalgebruik één van de beoordelingscriteria is voor de paper, maar dat bij een herkansing meer nadruk ligt op de beoordeling van het taalgebruik. Verweerder heeft de eerste versie van de paper, die door appellant op 2 januari 2019 is ingeleverd, beoordeeld op inhoudelijke en vormvereisten en daarop feed-back gegeven. De eerste versie was volgens verweerder onvoldoende, maar met een inhoudelijke verdieping en een goede tekstcorrectie zou een 6 nog wel haalbaar moeten (kunnen) zijn. De tweede versie was inhoudelijk gezien nog steeds een twijfelgeval, maar in het taalgebruik was geen vooruitgang geboekt. Toepassing van de spellingcontrole zou een aantal taalfouten hebben hersteld. Ook de zinsformuleringen waren volgens verweerder niet begrijpelijk, waardoor de tekst niet voldeed aan de eindtermen van het vak. Het College kan zich hiermee verenigen.

Ook de uitleg van verweerder ter zitting dat hij niet op de hoogte was van de dyslexie van appellant, maar dat hij – als appellant de vereiste dyslexie-verklaring zou hebben overgelegd – daarmee uiteraard rekening zou hebben gehouden, komt het College juist voor. Het ligt op de weg van appellant om op de

voorgeschreven wijze melding te doen van de dyslexie, zodat daarmee rekening gehouden kan worden, bijvoorbeeld – in dit geval – door hem extra tijd te geven om de paper voor inlevering op woordgebruik te laten nakijken. De omstandigheid dat appellant die verklaring wel had, maar om hem moverende redenen niet heeft ingeleverd, komt voor zijn rekening.

Gelet hierop is het College van oordeel dat verweerder het verzoek van appellant om in het kader van de herbeoordeling van de tweede, aangepaste versie van de paper voor het vak Fiscale Ethiek een hoger cijfer dan het cijfer 5 toe te kennen terecht en op juiste gronden heeft afgewezen.

Nu het College ook overigens niet is gebleken van andere feiten of omstandigheden die tot een andersluidend oordeel zouden moeten leiden, dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Het College geeft appellant in overweging geven contact te zoeken met verweerder om met hem de mogelijkheden te bespreken om in een eerder stadium te beginnen met zijn bachelorscriptie. Verweerder heeft in dat verband in het verweerschrift en ter zitting aangegeven daartoe bereid te zijn.

De beslissing

Het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden,

gezien artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door een kamer uit het College van beroep voor de examens, bestaande uit mr. O. van Loon, (voorzitter), dr. A.M. Rademaker en M. Klink (leden), in tegenwoordigheid van de secretaris van het College, mr. I.L. Schretlen.

mr. O. van Loon,
voorzitter

mr. I.L. Schretlen,
secretaris

Voor eensluidend afschrift,
Verzonden op: